

EDITURA PARALELA 45

Regatul lui Unauwen la apus de Muntii cei Mari

Marea unde
apune soarele

Regatul lui Dagonaut

la răsărit de Munții cei Mari

Redactare: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Corectură: Dușa Udrea
Pregătire de tipar: Marius Badea
Ilustrații de Tonke Dragt

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRAGT, TONKE

Scrisoarea pentru rege / Tonke Dragt ; trad. din lb. neerlandeză de Irina

Anton. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2839-8

I. Anton, Irina (trad.)

821.112.2

De brief voor de koning

Tonke Dragt

Copyright © 1962 Tonke Dragt – *De brief voor de koning*, Uitgeverij Leopold, Amsterdam

Copyright cover design © nathanburtondesign.com

The cover of this edition designed by Nathan Burton was originally commissioned by Pushkin Children's Books, London

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

SCRISOAREA PENTRU REGE

TONKE
DRAGT

Traducere din limba neerlandeză de
Irina Anton

Editura Paralela 45

CUPRINS

Introducere: Cavalerii regelui Dagonaut	9
Partea întâi: Misiunea	13
1. Noaptea de veghe în capelă	15
2. Rugămintea unui necunoscut	17
3. Drumul spre han	22
4. Hanul Yikarvara	25
5. Cavalerul Negru cu Scut Alb	28
6. Călăreții Roșii	33
7. Fuga	36
Partea a doua: Drumul prin pădure	43
1. Călare pe calul negru	45
2. Neghiobul din Pădure	51
3. Sunetul de corn	60
4. Tălharii	63
5. Cavalerii Cenușii	67
6. Călugării și Mănăstirea Cafenie	74
Partea a treia: Castelul Mistrinaut	85
1. Pelerinul și Cavalerii Cenușii	87
2. Prizonier	100
3. Castelanul și fiica lui	105
4. Luptă cu Cavalerii Cenușii	111
5. Împăcarea	118
6. Numele Cavalerului cu Scut Alb	124
Partea a patra: De-a lungul Râului Albastru	135
1. Din nou la drum	137
2. Hanul Soarelui-Apune	143
3. Ce a povestit Ristridin despre Cavalerul cu Scut Alb	153
4. Călăreții Roșii	158
5. Despărțirea de Cavalerii Cenușii	169

Partea a cincea: În munți	177
1. Un tovarăș de drum	179
2. Pustnicul	188
3. Despărțirea de Jaro	199
4. Piak	206
5. Ceață și zăpadă	212
6. Priveliștea asupra Regatului lui Unauwen	222
7. La Taki și Ilia	227
Partea a șasea: La răsărit de Râul Curcubeu	235
1. Cu Ardoc spre Dangria	237
2. Părcălabul Dangriei	247
3. Scrisoarea	251
4. Evadarea	256
5. La Lebăda Albă	262
6. Eliberarea lui Piak	271
7. Vama de la Râul Curcubeu	284
8. Trecerea Râului Curcubeu	294
9. Vameșul	302
Partea a șaptea: La apus de Râul Curcubeu	317
1. Codrul din Ingewel	319
2. O noapte înspăimântătoare în Dealurile Lunii	324
3. Șerpor	332
4. Cetatea lui Unauwen	350
5. Regele Unauwen	358
6. Cavalerul Ivan și Tirillo	364
7. Pentru ultima oară: Șerpor	371
8. Săbii și inele	377
9. Ce a dezvăluit regele Unauwen	382
Partea a opta: Înapoi la Cetatea lui Dagonaut	391
1. Din Cetatea lui Unauwen spre Dangria	393
2. Din Dangria spre Menaures	398
3. Despărțirea de Piak	404
4. Castelul Mistrinaut	407
5. Codrul	412
6. Regele Dagonaut	418
7. Un cavaler cu scut alb	424
8. O revedere la răsărit de soare	429

Introducere

CAVALERII REGELUI DAGONAUT

Aceasta este o poveste din vremuri îndepărtate, pe când încă existau cavaleri. Se petrece în două regate: țara regelui Dagonaut, la răsărit de Munții cei Mari, și țara regelui Unauwen, la apus de Munții cei Mari. Așa se numeau și capitalele celor două regate: Cetatea lui Dagonaut și Cetatea lui Unauwen. Se amintește și de o altă țară, dar încă nu e momentul să vorbim despre ea.

Povestea începe în Regatul lui Dagonaut. Dar mai întâi trebuie să știți câte ceva despre el și cavalerii lui. În acest scop, am transcris câteva pasaje dintr-o carte străveche:

„Regele nostru Dagonaut este un rege puternic; domnia lui e lăudată pentru dreptate și înțelepciune, iar regatul său e mare și mândru, cu dealuri și câmpii, ogoare roditoare, râuri late și codri întinși. La mieznoapte sunt munți, iar la apus sunt munți și mai înalți. Dincolo de ei se întinde țara regelui Unauwen, despre care menestrelii noștri cântă balade atât de frumoase. La răsărit și la miezăzi nu sunt munți, și pe acolo încearcă uneori dușmanii să ne cotopească țara, pizmași pe bogăția care domnește la noi. Dar niciodată n-au putut să ne cucerească pământul, deoarece cavalerii regelui îl păzesc bine și îl apără cu vitejie. Viața este liniștită înăuntrul hotarelor noastre, căci stăpânește pacea și nu sunt primejdii.

Regele Dagonaut are în slujbă mulți cavaleri, oameni bravi și curajoși, care îl ajută să conducă țara și să păstreze ordinea. Mulți dintre ei sunt faimoși: cine n-a auzit de cavalerul Fartumar, de Tiuri cel Viteaz și Ristridin de la Miazăzi, ca să numim doar câțiva? Regele le-a arendat multora dintre ei bucăți de pământ, pe care le cârmuiesc în numele său. În schimb, sunt datori să răspundă de îndată chemării sale, să-l ajute cu forța și oastea lor.

Dar nu toți cavalerii stăpânesc pământ; cei mai mulți dintre ei sunt încă tineri și vor lua locul taților lor mai târziu, când vor crește mari. Și mai sunt Cavalerii Rătăcitori, care nu-și doresc avere și care cutreieră țara în lung și-n lat, oferindu-și pretutindeni serviciile; ei păzesc hotarele și se aventurează chiar și în afara regatului, pentru ca mai apoi să-i povestească regelui ce se petrece prin acele ținuturi.

Sunt mulți cavaleri în țara regelui Dagonaut, și totuși nu-i ușor să intri în rândul lor. Acela care dorește să fie investit cavaler trebuie să se dovedească vrednic. Trebuie să treacă de o perioadă grea de probă, mai întâi ca scutier în slujba unui cavaler cu experiență și apoi încă un an în oastea regelui. Trebuie să știe nu doar să mânuiască armele și să se priceapă la multe lucruri, ci mai presus de toate trebuie să se dovedească drept și credincios, viteaz și de ajutor. Trebuie să fie cavaler în toate privințele.

O dată la patru ani, pe timpul verii, regele Dagonaut îi cheamă pe toți cavalerii în cetatea lui, unde rămân vreme de șapte zile. Atunci îi povestesc cum merg lucrurile în diferitele părți ale regatului, precum și ce au înfăptuit și îndeplinit.

Și în săptămâna aceea, de Sânziene, tinerii care au fost găsiți vrednici sunt în mod solemn înălțați de către rege la rangul de cavaler. Ce zi măreață! După ceremonia de investire, se ține o slujbă în catedrală, urmată de un banchet la palat. După aceea are loc o paradă grandioasă prin cetate, la care participă călare toți cavalerii, îmbrăcați în armură, cu scuturi și steaguri, avându-i în frunte pe tinerii proaspăt investiți. Vin oameni de peste mări și țări ca să o vadă. Apoi se dă o petrecere mare, nu doar în palat, ci și în întreaga cetate. În piața

mare e iarmaroc, peste tot răsună muzică și pe toate străzile se cântă și se dansează, la început la lumina zilei, iar mai târziu la văpaia a sute de făclii. A doua zi, regele își cheamă cavalerii la o întrunire, la care iau parte pentru prima dată noii cavaleri. Și în ziua următoare participă la un mare turnir, care înseamnă pentru mulți punctul culminant al săptămânii. Nicăieri în regat nu se mai regăsesc atâta pompă și splendoare, atâta vitejie și iscusință într-un singur loc.

Dar mai înainte de aceste zile pline de glorie, tinerii cavaleri au de trecut peste o ultimă încercare. Înainte de a fi învestiți, trebuie să postească douăzeci și patru de ore – nu au voie să mănânce și să bea nimic. Iar noaptea trebuie să și-o petreacă stând de veghe în capela cea mică din afara zidurilor cetății. Acolo își depun săbiile în fața altarului și, îmbrăcați în straie albe, îngenunchează și reflectează la misiunea grea care îi așteaptă. Viitorii cavaleri ai lui Dagonaut se angajează să-și slujească regele cu credință și să-i apere țara, patria lor. Făgăduiesc în sinea lor să fie mereu cinstiți și săritori și să lupte în slujba binelui.

Veghează și meditează întreaga noapte, se roagă și cer putere pentru misiunea lor. Nu le e îngăduit să doarmă sau să vorbească, nici să asculte vreo voce venind de afară până la ora șapte dimineața, când sunt luați de o procesiune de cavaleri și conduși în fața regelui.“

Povestea noastră începe într-o asemenea noapte, în capela cea mică de pe dealul din afara Cetății lui Dagonaut. Cinci tineri își petreceau acolo noaptea stând de veghe înainte de a fi învestiți cavaleri: Wilmo, Foldo, Jusip, Arman și Tiuri. Tiuri era cel mai tânăr dintre ei; nu avea decât șaisprezece ani.

PARTEA ÎNTÂI

Misiunea

1. NOAPTEA DE VEGHE ÎN CAPELĂ

Îngenuncheat pe pardoseala de piatră a capelei, Tiuri țintuia cu privirea flacăra palidă a lumânării din fața lui.

Oare cât era ceasul? Trebuia să reflecteze asupra îndatoririlor pe care urma să le aibă odată ce devenea cavaler, dar gândurile îi ră-tăceau întruna. Uneori nu se mai gândea la nimic. Se întreba dacă și prietenii lui simt același lucru.

Privi într-o parte, spre Foldo și Arman, spre Wilmo și Jusip. Foldo și Wilmo se uitau ținută la lumânări, pe când Arman avea fața ascunsă în mâini. Jusip stătea îngenuncheat cu spatele drept și se zgâia la tavan, dar își schimbă brusc poziția și îl privi pe Tiuri drept în ochi. Se uitară unul la altul o vreme, apoi Tiuri își întoarse din nou privirea spre lumânare.

Oare la ce s-o fi gândind Jusip?

Wilmo se mișcă și talpa pantofului său alunecă zgomotos pe pardoseală. Ceilalți îl fulgerară cu privirea. Wilmo își plecă ușor capul de parcă s-ar fi rușinat.

„Ce liniște el!“ se gândi Tiuri puțin mai târziu. „Niciodată în viața mea nu a fost atât de liniște. Aud doar respirația noastră și, poate, dacă ascult cu atenție, bătăile propriiei inimi...”

Cei cinci tineri nu aveau voie să vorbească între ei toată noaptea, nici măcar o vorbă nu puteau scoate. Și le era interzis să aibă vreo legătură cu lumea de afară. Încuiaseră singuri ușa capelei și abia a doua zi, la ora șapte dimineața, aveau să o deschidă din nou, când veneau să-i ia cavalerii regelui Dagonaut.

A doua zi de dimineață! Tiuri parcă și vedea procesiunea: cavalerii pe caii lor frumos împodobii, scuturile colorate și steagurile care fluturau. Se văzu pe sine în șaua unui cal aprig, înveșmântat într-o armură strălucitoare, cu coif și pene fâlfâind în vânt. Dar își alungă repede imaginea din minte. Nu trebuia să se gândească la

aparențele rangului de cavaler, ci să-și propună să fie credincios și cinstit, viteaz și dornic să ajute.

Îl dureau ochii de la lumina lumânării. Privi spre altar, unde se aflau cele cinci săbii. Deasupra lor, scuturile sclipeau în lumina tremurătoare a lumânărilor.

„Măine vor fi doi cavaleri care vor purta același blazon“, își spusese el. „Tata și cu mine.“ Pe tatăl lui îl chema tot Tiuri, dar i se spusese „cel Viteaz“. Oare stătea treaz la ora aceea, gândindu-se la fiul său? „Sper să devin un cavaler la fel de bun ca el“, își spusese Tiuri.

După câteva clipe, îi veni în minte alt gând. Dacă bătea cineva la ușă? Nu le era îngăduiut să deschidă. Își aminti ce-i povestise odată cavalerul Fartumar, al cărui scutier fusese. Pe când acesta veghea în capelă, în noaptea din ajunul înălțării lui la rang de cavaler, se auzisese dintr-odată bătăi puternice în ușă. Se afla acolo cu trei tovarăși, dar niciunul dintre ei nu deschisese. Și bine făcuseră, fiindcă mai târziu se dovedise că fusese un slujitor al regelui, care voia să-i pună la încercare.

Tiuri se uită din nou la tovarășii săi. Erau îngenuncheați în aceeași poziție. Știa că era trecut de miezul nopții. Lumânarea lui arseese aproape de tot; era cea mai scurtă dintre cele cinci. Poate din pricină că se afla cel mai aproape de o fereastră. Era curent în capelă, simțea mereu cum trece pe lângă el un vânticel rece. „Când se termină lumânarea, nu mai aprind alta“, se gândi. I se părea mai plăcut să stea pe întuneric, așa încât ceilalți să nu-l poată vedea. Nu se temea că l-ar putea fura somnul.

Wilmo ațipise? Nu, își schimbă poziția.

„Nu stai de veghe cum trebuie“, se gândi Tiuri. Își împreună mâinile și își mută privirea asupra sabiei, pe care o putea folosi de atunci încolo doar pentru o cauză nobilă. Rosti în gând cuvintele pe care urma să le adreseze regelui Dagonaut a doua zi: „Ca tânăr cavaler al Măriei Voastre, jur să vă slujesc plin de credință, așa cum am să-i slujesc și pe toți supușii dumneavoastră, ca și pe cei care îmi vor cere ajutorul. Jur să...“

Tocmai atunci se auziră bătăi în ușă – ușoare, dar foarte clare. Cei cinci tineri își ținură respirația, dar rămaseră nemișcați.